

denne og næste Sæssion. Der er ikke fremkommet noget Vædringsforslag til denne Forretningsudvalgets Indstilling.

Da Ingen begjærede Ordet, oplæstes den nævnte Indstilling, saalydende:

„Thinget bemyndiger for sit Bedkommende den sidst valgte Formand til i Mellemtiden mellem nærværende og næste Rigsdagsammenkomst at træffe de Rigsdagens indre Orden vedkommende Foranstaltninger, der ikke taale Opsættelse, og vedtoges eenstemmigt med 38 Stemmer.

Formanden: Af de Lovforslag, som ere fremkomne til Landstinget, ere tvende ikke bragte til Ende, nemlig Lovforslaget om Forandringer i Forligsvæsenet og det Lovforslag, der fra den 2den Landstingsmand for 1ste Kreds (Bessely) er indbragt, angaaende Opdragelsen af Enkerne i det forenede Understøttelses- og Brudegavestiftelse for alle Stænder, stiftet 1794, i Livrentes og Forsørgelsesanstalten af 1842 i Kjøbenhavn. Jeg skal give de vedkommende Udvalg Leilighed til at forklare sig over, hvorfra det hidrører, at disse Sager ikke ere fuldendte, og skal med Hensyn til den førstnævnte Sag give den ærede 4de Landstingsmand for 10de Kreds Ordet som Ordsfører for det i denne Sag nedsatte Udvalg.

Lehmann: Det var ved Udvalgets Nedsættelse fra alle Sider forudsat som en Selvfølge, at Eiden ikke vilde tillade at gaar ind paa en Drøftelse af Sagens Realitet, og altsaa var den Form, at et Udvalg blev nedsat, vel nærmest valgt for at tilkendegive, at det ikke var Thingets Mening at modsætte sig en saadan Ordning som den, hvortil der var gjort et vigtigt Skridt i det andet Thing, men at man tværtimod ønskede at fremme Sagen. Udvalget blev derfor enigt om efter en forudgaaende mundtlig Conference med Justitsministeren at tilskrive ham under 29de s. M. saaledes:

„Undertegnede Udvalg, der af Landstinget er blevet nedsat til Anledning af det fra Folkethinget oversendte Lovforslag

om Forligsvæsenet, har i den Erkendelse, at Eidens Utilstrækkelighed vil gjøre samme det umuligt at underkaste Sagen den omhyggelige Overveelse, som Gjenstandens Vigtighed fordrer, formeent idetmindste at burde gjøre, hvad der staaer i dens Magt, for at sikke dens Fremme i Mellemtiden til næste Sæssion. Udvalget vilde derfor sætte stor Pris paa, dersom det fra Hr. Ministeren kunde modtage et bestemt Tilfagn om, at der uden Ophold vil blive foranstaltet det Fornødne til, paa Grundlag af Fred. 10 Juli 1795 og det nu af Folkethinget vedtagne Lovudkast og under Afbenyttelse af de senere, saavel i Danmark, som i Norge, om denne Sag udgivne Love og administrative Bestemmelser, at lade udarbejde et fuldstændigt, det hele Anliggende omfattende Lovforslag. Da det hele Materiale er let overskueligt, og da de tvivlsomme Spørgsmaal — saasom om en mulig Forening af Land- og Kjøbstadsjurisdictioner under fælles Commissioner, om disses Sammensætning og Valg, om Omfanget af deres Competence og Mæglingens Stilling til Retspleien — neppe kunne være mange, holder Udvalget sig forvisset om, at Sagen vil kunne fremmes saa hurtigt, at et Regjeringsforslag vil kunne sætte næste ordentlige Rigsdag istand til at vedtage en ny Lov om Forligsvæsenet, som afløser alle ældre derom givne Anordninger og Bestemmelser, og som ledsaget af Forskuddet for alle de vigtigste Udfærdigelser, kan overgives til Folket samtidig med at den hele Sag overantvordes til samfundets egen, umiddelbare Magt.

I Gjenvar derpaa har Udvalget under 31te forrige Maaned fra Justitsministeren modtaget en Skrivelse saalydende:

„I Anledning af det ærede Udvalgs behagelige Skrivelse af 29de d. M. undlader jeg ikke at tilbagemelde, at Justitsministeriet vil være betænkt paa uden Ophold at indlede det Fornødne, for at den gjældende Forligsvogtning kan blive undergivet en almindelig Revision.“